

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 160. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388210896/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

Kammeraadens, der selv satte af, anviste med Hvisken og Fingerpeg vore Stader op igjennem en lang og dyb Dal. Min Conrector blev hos mig; men maatte finde sig i at tage Plads bag ved det Træ, foran hvilket jeg stillede mig. Jeg formanede ham endnu engang at holde sig rolig ved Synet af fremkommende Vildt, og ventede med Bossen ved Høften paa Signalet til Jagtens Begyndelse.

Efter et halvt Qvarteers Forløb lød kort forud til højre et Knald, saa et til venstre, og det tredie i Midten; og derpaa Klappen og Banken paa Træstammerne, tiligemed den anførende Skyttes og de næstcommanderende Skovfogders Raab. – Snart viste sig en statelig Kronhjort øverst oppe paa den modstaaende Banke. Han standsede nogle Øjeblikke, saae sig tilbage, og klippede med Ørene, og derpaa sprang han i kort Gallop lige ned imod mig. Paa 10 Skridts Afstand stod han atter stille, og drejede Hovedet. Jeg holdt ham paa Halsen, og trykkede til – han faldt. Conrector stak Hovedet om til mig, og spurgte hvad det var? Jeg pegede paa Hjorten, som laae i de sidste Trækninger; *«macte virtute estolo!»* raabte min Secundant triumpherende. Jeg bad ham indstændig om at dæmpe sin Glæde og sin Stemme, og ladede igjen.

Bakken foran var jevnt opskydende, og temmelig bar for Træer, saa at jeg kunde overse den hele Skydeplads lige til baade øverste og nederste Ende af Dalen. Det var et yndigt Syn for en Jæger, hvorledes Vildter, alt som Klapperne drog frem, kom springende, humpende eller luskende hid, Raadyr, Harer og Ræve; de Sidste forsigtigt spejdende efter en sikker Gjennemgang, og hine firmende planløst hid og did, snart farende tilbage og snart i deres blinde Frygt hurlende tæt forbi Skytterne, alt under livelig Sicyden – nu en Træffer, nu en Bommer. Conrector kunde ikke bare sig for at hviske til mig naar han saae noget: *«ecce! ecce!»*** hvortil jeg igjen hviskede med halv Mund: *«tace! tace!»**** – Endnu var intet kommen mig i passende Skudvidde. En Ræv havde længe gaaet frem og tilbage hen ad Bakkens øverste Kam. Omsider forsvandt han paa den anden Side. Strax efter forkyndte de vilde Skrig fra Klapperne, at han søgte at snige sig igjennem dem; men kort derpaa pilede han ned imod min anden Si-

* »Tilykke med Din Tapperhed!»

** »See! see!»

*** »Tiet! tiet!»

demand til højre. Denne traadte ubesindigt et par Skridt frem, og lagde an. Ræven snoede sig som en Vind – Bøssen kuldede – forbi! Nu blev han ved i Farten sidelæns hen forbi min næste Sidemand – han skod – ogsaa forbi! Med lønlig Glæde over disse Fejlskud ventede jeg nu at Raaden skulde komme til mig; men ak! alt for tidligt yttrede min Bagmand samme Forventning i et alt for lydeligt *«jam ad triarios venit res»*.* Vips! gjorde Mikkel atter en Vending, og frelste sig bag ud mellem mine to Sidemænd, der ærgerlige paa sig selv, gjorde lange Halse efter Skjelmen. Jeg selv kunde ikke undertrykke et harmfuldt: «aa fy dal!» men maatte dog tilsidst lee ved min Collegas Undskyldning: «jeg troede profecto ikke, at han forstod Latin.»

Nu raabtes af Skytterne samlødes om den fældede Skovens Konge; og med Stolthed delte jeg deres Glæde over dette lykkelige Skud; thi et stort Dyr var paa Ulvedals Jagt en stor Sjældenhed. Herover glemtes mine Sidemænds Pudler og den stakkels Conrectors Flause; ja det øvrige skudte Smaaavildt ændsedes neppe. Den anden Saat var mager; men i den tredje var jeg saa heldig at skyde tre Ræve; hvorover jeg indhøstede hele Selskabets beundrende Lykønskninger; men meest smigrende var mig dog Herregaard-Skyttens Yttring til Nogle af de Andre: «det er en allerhelvedes Rector; han kunde tjene for Skytte hvor det skulde være.»

Den første Skov var afdreven, og som vi vilde begive os paa Vej til den Næste, kom Kammerraadens store Familie os imøde. Der var begge Jomfrue Hansener; der var Quartus og der var Qvintus; og – som i en meget naturlig Forbindelse – Flaskefoder og Madkurv. De skjønne Piger, som af Broderen vare blevne underrattede om hans Læreres Skjødesynder, lod ham igjen give dem et Vink om: at det var en ufravigelig Skik paa Ulvedal, aldrig at nyde noget, naar der var Jagt, før om Aftenen, efter jægernes Hjemkomst. Saaledes trak Madkurven den Ene; Flaskerne saavel som Pigerne den Anden. Denne gjorde sin Bestilling som Udskjenket Ære; men sad ej heller selv med tør Mund; thi Kammerraaden mindede ham jevnlig om, at han ikke maatte glemme sig selv. «Drak jeg virkelig ikke selv?» spurgte han hvergang ganske forundret; og tørnede med et resolveret «Naa dal!» Solvtumlingen. Qvintus aad for dem begge To.

I som læse denne min første og sidste Kjerlighedshistorie, tilgiver

* «Nu faldet det Kjernetopperne ni.»